

KAVA

Tega pa res ne razumem več. Naša država nas je zadnje pol leta intenzivno vzgajala v stabilizacijskem duhu, s tem da nam je zaprla skoraj vse kofetarske izvore, zdaj pa je nenadoma, pravijo, kave dobili, kolikor hočete — po nekaj več kot tisoč dinarjev za kilogram.

S sinhrono akcijo vseh odgovornih za preskrbo je naša skupnost dosegla prav zavidljive uspehe. Najprej je kave zmanjkalo v naših trgovinah. No, ljudje, ki so vedno bolj obveščeni, celo od tistih, ki si zakone izmišljajo, so bili pripravljeni na to pomanjkanje. Priskrbeli so si velike zaloge kave, upajoč, da bo pomanjkanje krajše sape. Ampak naša sistemska nepreskrba je bila tokrat izborna organizirana. Kava je bolj ali manj dokončno izginila iz jugoslovanskih trgovin že pred dvema letoma.

No, ljudje, ki imajo vedno nekaj proti sistemskim ukrepom, so se seveda poživžgali na to. Hodili so po kavo v Avstrijo, Italijo, Grčijo, Madžarsko in k drugim sosedom, ki se jim o prednostih nepreskrbe še ne sanja.

Toda naše oblasti so bile na to pripravljene — pred pol leta so zaprle meje; pravzaprav mora vsakdo, ki hoče ven, plačati 5.000 din depozita. Pri povratku tistih, ki imajo dovolj denarja za depozit, pa so jih cariniki ostro naskočili in carinili oziroma plenili kavo vsem tistim, ki so je imeli več kot pol kilograma.

Tako je bila akcija popolna. Tudi sam sem kavopivec, oziroma sem to bil.

Vsako popoldne sem po kosilu popil eno, domačo. Najprej iz skromnih zalog, potem iz lastnega uvoza, potem pa... potem je je zmanjkalo. In tako sem se začel kave odvajati, hkrati pa sem začel spoznavati, kako stabilizacijsko in zdravju dopadljivo je to početje naše skupnosti. Ko sem nehal piti kavo, se mi je poznalo na denarnici in pri zdravju.

Zdaj pa nenadoma, ko so se zvišali prometni davki, pravijo, da je kave dovolj. Na daleč se sicer izogibam tistim štacunam, kjer bojda prodajajo kavo, kajti res me je strah, da me bo kava premamila in da se bom spet vrgel v objem tega mamila. Ne vem sicer, koliko časa bom zdržal, ampak globoko v srcu upam, da bo naša država s kakšnim izrednim ukrepom spet poskrbela za ustrezno nepreskrbo, mene, skoraj ozdravljenega kofetarja, pa obvarovala pred tem jugoslovanskim zlom števila ena.

Bogo Sajovic

Kako je uspelo čiščenje našega okolja

Namesto enkratne akcije trajna skrb

DAVID ZUPAN: »Ljubljane z zadnjo očiščevalno akcijo nismo dobro očistili, ker se v akcijo niso vključili vsi. Takšne akcije bi morale biti stalna oblika čiščenja našega mesta, ne pa le enkratne, zagotoviti pa bi morali, da bi se vanje vključilo več ljudi in organizacij. Tako bi morala v večji meri sodelovati društva, krajevne skupnosti in hišni sveti. Ob zadnji akciji na primer krajevna skupnost Koseze ni prav nič apelirala na svoje krajanke, naj se udeležijo akcije, temveč je vse breme informiranja ostalo na sredstvih javnega obveščanja. Tudi hišni sveti bi morali odigrati večjo vlogo. Mislim, da še vedno premalo skrbimo za urejenost in čistočo v našem mestu.«

LILI BEZLAJ: »Mislim, da Ljubljane z zadnjo akcijo nismo dobro očistili, saj je ponekod še ostala nesnaga. S to akcijo smo Ljubljano očistili le enkrat, prizadevati pa bi si morali, da bi bilo naše mesto vseskozi čisto in lepo. Očitno pa se ljudje še premalo zavedajo, da lahko k večji čistoči prispevajo le sami s svojim obnašanjem.«

S prizadevanjem številnih Ljubljančanov smo s spomladansko očiščevalno akcijo Ljubljani spet dali lepši in prijetnejši videz. Pobrali smo razne papirje in drugo nesnago, očistili zelenice, uredili okrasno grmičevje in drevesa in tako je Ljubljana postala spet bolj bela in bolj zelena. A vprašanje je, koliko časa, kajti učinki takšne akcije so le enkratni, v našem običajnem vsakdanu pa preradi pozabljamo na skrb za lepo in urejeno okolje, v katerem živimo. To resda ne velja za vse, a še vse preveč je tistih, ki jim je kaj malo mar, kako izgleda naše mesto, ki se jim odpadka ne ljubi odnesti do koša do smeti, temveč ga kjerkoli spustijo na tla, ki mislijo, da imajo zelenice povsem druge namene, kot jih imajo. In potem ne pomaga še tako dobra komunalna služba, saj je mesto veliko lažje onesnažiti kot očistiti.

V naši tokratni anketi smo povprašali, kako so občani zadovoljni z uspehom akcije čiščenja Ljubljane, kako so zadovoljni s čistočo v našem mestu in kaj bi morali storiti, da bi živeli v lepšem in bolj urejenem okolju.

TILEN ZOREC: »Menim, da smo Ljubljano v akciji 'Za belo in čisto Ljubljano' kar dobro očistili in da je dobila lepši videz. Toda takšna enkratna akcija je premalo, za čistočo moramo skrbeti vseskozi. Potrebni bi bilo še več takšnih akcij, s katerimi bi temeljito očistili naše mesto, saj bi tako živeli v lepšem okolju.«

VERA OBID: »Ljubljano smo z akcijo 'Za belo in čisto Ljubljano' dobro uredili, vendar pa bo to premalo za lepši videz našega mesta. Takšne akcije bi namreč morale biti bolj pogoste, poleg tega pa bi se morali vsi prebivalci in obiskovalci mesta zavedati, da je urejenost mesta odvisna predvsem od njihovega obnašanja. Menim namreč, da je tovrstna osveščnost ljudi še nezadovoljiva.«